

pigementaltiteten skal væk. Løsningen er at lade befolkningen få ansvaret tilbage, at statsministeren på regeringens vegne giver befolkningen ansvaret tilbage. Mit bud skal være: Lad alle leve i frihed, vel at mærke frihed under ansvar.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg har følt mig foranlediget til at tage ordet for at kommentere bl.a. diskussionen omkring den skrækkelige danske økonomi, og egentlig har jeg lavet en overskrift, der hedder: Proportioner i den danske økonomiske debat – spørgsmålstegn! Og jeg vil tage mit udgangspunkt i en sætning fra hr. Anders Fogh Rasmussens indlæg.

Hr. Anders Fogh Rasmussen sagde på et tidspunkt: Regeringen overtog en bomstærk økonomi. Det var i 1993, og så drejede indlægget sig hovedsagelig om, at regeringen totalt havde misligholdt mulighederne, og gælden stiger fortsat.

Det med, at gælden fortsat stiger, er korrekt, desværre, og dér har vi et problem, der er stort – og vi, det er Folketinget. Men alligevel, for at sætte tingene i proportion igen, vil jeg gerne sige, at hvis man nu omregnede den gældsforøgelse, der er pr. år, hvis man f.eks. omregnede 1995 til 1982-priser og gjorde det samme med nogle nedslag imellem 1982 og 1995, tegner der sig et lidt andet billede.

I 1982 blev gælden – bruttogælden, det er bruttogælden, som Venstre opererer med – øget med godt 90 mia. kr. pr. år. I 1986, og jeg minder om, at 1986 var jubilæet i dansk økonomi – på en vis måde i hvert fald, halvvejs – havde vi et overskud på de offentlige finanser i størrelsesorden 3,4 pct. af bruttonationalproduktet. Det var et overskud. Da blev gælden i 1982-kroner øget med 13,9 mia. kr., til trods for at vi havde det store overskud.

I 1992 var gældsforøgelsen 42 mia. kr. i 1982-priser. I 1995 var gældsforøgelsen 10 mia. kr., for at være nøjagtig 10,3 mia. kr., stadig væk i 1982-priser. Så på en eller anden måde går det måske ikke helt så galt. Vi er i hvert fald godt på vej til at få lidt styr på det her.

Så vil jeg godt i øvrigt sige lidt om den bomstærke økonomi, som hr. Anders Fogh Rasmussen talte om at vi overtog i 1993, og for at alle kan kontrollere tallene, bruger jeg dem, der er i den seneste Økonomisk Oversigt, tabel B 16. Der kan man tælle sammen fra 1988 til og med 1993, og man skal huske, at Nyrupregeringen, der tiltrådte i januar 1993, tiltrådte under en finanslov, der var vedtaget, og som gjorde, at

der ikke var operationsmuligheder for den nye regering før 1. januar 1994.

Så hvis man regner sammen, hvor stort et fald der var i beskæftigelsen fra 1988 til og med 1993, er det et fald i beskæftigelsen i størrelsesordenen 135.000 mennesker. Vi havde en ledighed, der var steget fra 244.000 i 1988 til 349.000 i 1993. Det var den bomstærke økonomi, vi overtog. Vi havde en offentlig saldo, som nu var på minus 34 mia. kr., og vi havde en betalingsbalance, der var plus 3,5 pct. af bruttonationalproduktet. Det betalingsbalanceoverskud var jo det råderum, der gjorde, at den nye regering ønskede at føre en anden prioritering i den økonomiske politik for at sætte gang i tingene.

Hvad sker der så, hvis vi ser hen over forløbet? Fra et overskud på de offentlige finanser i 1986 på 3,4 pct. af bruttonationalproduktet til et underskud i 1993 på 3,9 pct. af BNP – det var den bomstærke økonomi, vi overtog.

Hvad er der så sket fra 1993 til 1995? Hvis vi ser på den offentlige saldo fra 1993 til 1995, er den gået fra 3,9 pct.s underskud til 1,5 pct.s underskud af bruttonationalproduktet.

Hvis vi ser på det, som udlandet interesserer sig for – vi kan for nemheds skyld kalde det ØMU-gælden – var den på 80 pct. af bruttonationalproduktet i 1993, og i 1995 er den på knap 72 pct. af bruttonationalproduktet.

Og hvis man nu er totalt realistisk og ser på virkeligheden, som virkeligheden i virkeligheden er, og renser den bruttogæld for relevante forhold, for at citere fra Maastricht-Traktaten, nemlig den sociale pensionsfond og statens konto i Nationalbanken, som vi alle sammen godt ved er aktiver, er den relevante korrigerede bruttogæld i 1995 53 pct. af bruttonationalproduktet.

På mandag skal jeg til økofinmøde. Det ved alle. Alle ved formentlig også, at Kommissionen her vil foreslå, at Danmark tages ud af proceduren vedrørende det uforholdsmæssigt store underskud. Det ved vi selvfølgelig ikke om Rådet vil godkende eller acceptere, men det er i hvert fald Kommissionens indstilling, fordi vores offentlige saldo er bragt så pænt i stand, og fordi bruttogælden, ikke den korrigerede, men den egentlige bruttogæld inklusive den social pensionsfond og nationalbankkontoen, er bragt nedad i væsentlig grad på 2 år.

Så vil jeg godt sige, at Det Radikale Venstre har et fuldgyldigt medansvar for den økonomiske politik, der er ført igennem 1980'erne. Det har Venstre også. Det Radikale Venstre har også